

(א) [מוספתא דמ"ק פ"ב
ה"ח, ב] (ב) [מוספתא דמ"ק
ס"א, ג] (ג) [ג"ז ס"א, ד] (ד) ס"א
ברבן גמליאל, (ה) [במס'
שמחות פ"ב, ו] (ו) [באלפס
הג"י א"ח וברא"ש הג"י
ע"א, ז] (ז) [לצוה, רש"י,
ח) חולין יח: (ט) [וע"ע
מוספות עירובין ק"ל: ד"ה
רבי יוסין, י] (י) [וע"ע מוס'
חולין יח: ד"ה כיון]

הגהות הב"ח
(א) תוס' ד"ה עבדי
כוונתו לא עבדי כוותן
ה"ל למימר: (ב) ד"ה רבה
וכו' דחומרי מקום:

לְעֻזִי רִשִׁי
אֶשְׁקֹנֶנּוּ
[אֶשְׁקֹנֶנּוּ שׁ]. נְעִלִים
מְלֻחָּה.

מוֹפֶק רִשְׁי
 יֵא אַתָּה רִשְׁא לַחֲתוּן
 בְּסוּמִינֵם לַנֶּגֶל מוֹנֵסֵם
 דְּעוֹרֵם מִשּׁוֹם לֵב יִהְיֶה
 לְחַד הַמּוֹרֶה לִטּוּ חַיִּל
 וְיֵל אֵלֶם מִפְּנֵי (דִּדִּים)
 כְּסִידָה
 סִי. וְעִשְׂמִי (דִּדִּים)
 מוֹרֵם מִשּׁוֹם דְּנִי מַלְּ
 אֶפְרַיִם (חֲדָרִי 1:3) כִּבְבֵּל
 לְבַלֵּם עַם הַתִּימִינִים נִבְלֵם
 חֲדָרֵם קִמּוּמֵם כִּרְסֵם (חֲדָרִי)
 כִּיּוֹן דִּגְמֵן גִּיפִינֵן
 לְחַד. לְנִי חַד שִׁמְלֵם
 לְקִדּוֹם הַחֶדֶם וְלַעֲשׂוֹר
 כְּחֶדֶם לְחֲמִירִינִם בְּשִׁמְשֵׁתָם
 בְּחֶדֶם דְּרוֹשׁוֹתֵם (לִּי וְלָאֵי)
 נִקְסוֹת שֶׁלֹּאן מִמֵּינֵם כְּבָלֵם
 (סִי. וְעִשְׂמִי) כִּיּוֹרִיחֵם.
 כִּי אֲרֻלִּים גִּבּוֹרִים וְאֵלֶן
 אֲמִי נִרְצִין לְחֻלּוֹת כְּבֹד
 לְתַקּוּמֵם וְכֵּלֵם יֵא אֵל
 לִי (סִי)

מוֹסֵף וְחֻמּוֹת

א. [ואין להחזיר בניהם]
להלך ויגילו בני אדם
שאלו ריבוא להחזיר אדם
מוֹסֵף עֲיֹנִין קָל:
וְנִבְרָא דְּבִית שְׁאן
נְסוּתָהּ הִיא דְּחֵט סְבִירִים
שְׁהִיא אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, מוֹסֵף
הַלְלָם, ה. הַלְלֵךְ מוֹתֵר
בְּנִינָם בְּנִינָם אֶבֶל מִ"מ
בְּנִינָם אֲסוּר כִּיֹּן אֲסוּר
נְסוּתָהּ מִחֻמַּת נְסוּתָהּ אֲסוּר
מִנְּשֵׁה שְׁחֻמְהוּ לֹא עֲנִינָם,
מוֹסֵף מִ"מ, ד. דְּבִין אֲבִי
שְׁאן לֹרֵב שְׁאן לִקְנֵן לֹא
קִשְׁי אֲסוּר, מוֹסֵף אֲסוּר,
ה. דְּכֵר חֻרֵל הוּא, אֲסוּר
מִ"מ, שְׁרָאשׁ גִּרְלָה
עֲמֻחַם מִ"מ, ה.

רבינו חננאל

שאינו חייב בחלה.
ואסיקנא אמר רב אשי
חזינן אי אורבא דבני חזואי
אורו אפילו כי ניכלה
רב באפיקי, כי היכי
דיהשתכח תורת חלה
מללא, ואי אורבא חזוי
ושערי אכלי, ניכלה וזי
להאי חלת האורו באפיקי,
דיהשתכח דחייב שאין
בה תורת חלה, דחיישין
ולמא אתו לאפורשי חלה
מקו, זה פוטא את זה וזה
אקמקא רב הסדא בתבאי,
דבכו וזו חן מות הווא, ויב
לכלב אלא אפילו מקום שא

ע ציעט של אדור על עיסה של חטין, דאטו למימר כיון שכלן חייבין בחלה, מין אחד טר את זה. גופה דברים המותרים ואחרים נהגו בהן איסור אי אתה רשאי להחזיר בפניהם. ואי טעמא משום דסורי, ואמרין הלא דבר פלוני היינו נוהגין בן איסור וזהו מותר, וגם לא להחזיר האיסור, לפיכך כל דבר שנחנה בו איסור אי מותרין אותו להם. ולא דאמינו בן תורתו ויתיששנו בן האי גונא, אי מותרין להם. נהנו מחמתיהם כסוף משקין כבבול